

Не дивлячись на зміни що вносяться до законодавства, на покращення виконання судових рішень значного впливу воно не має. Ця тема непокоїть багатьох науковців та звичайних громадян, що звертаються до органів суду за справедливостю, а отримують затяжні судові спори, а в подальшому ще й не виконання судового рішення. Отже багато хто з людей змушені звертатися за допомогою до Європейського суду з прав людини. І як показують статистичні дані процент звернень саме з проблемою виконання судових рішень становить аж 80 %, від усіх звернень що йдуть до Європейського суду з прав людини. Це говорить про те що проблема в цій галузі дійсно існує, і потрібно шукати шляхи її вирішення.

Якість виконання судових рішень мають бути такими щоб могли забезпечити як на національному так на європейському рівні одне з головних прав людини – право на справедливий суд у розумні строки, передбачене в п. 1 статті 6 Європейської конвенції з прав людини. Це є суттєвим елементом для ефективного функціонування судової системи та державної влади загалом в цілому.

Отже перед ними постає головне питання – це удосконалення механізму примусового виконання судового рішення в адміністративному судочинстві. Це допоможе покращити саму систему судочинства та відновити довіру громадян до органів суду і держави загалом. Також це допоможе зміцнити повагу до суду, самих судових рішень та їх виконання. Адже що варте чудове рішення яке не виконується? Адже судові рішення має силу закону, тому є частиною законодавства, необхідність дотримання якого в правовій державі не може ставитись під сумнів.

Одержано 17.04.2018

УДК 347.73

Катерина Борисівна КРУТЕНОК,
курсант групи Ф2-203 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу
факультету № 3 ХНУВС доктор юридичних наук Пчелін В. Б.*

ПРАВОВИЙ СТАТУС ДЕРЖАВНОЇ АУДИТОРСЬКОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Після здобуття Україною незалежності постала потреба в забезпеченні належного рівня державного фінансового контролю за станом управління та використанні ресурсів держави. У 1993 році було прийнято Закон України «Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні». Згодом указом Президента України Головному контрольно-ревізійному управлінню України надано статус центрального органу виконавчої влади, і відповідно до указу Президента України від 9 грудня 2010 року № 1085/2010 «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» Головне контрольно-ревізійне управління України реорганізовано в Державну фінансову інспекцію України. У подальшому зазначений орган було реорганізовано в Державну аудиторську службу України (далі – Держаудитслужба), відповідно до постанови Кабінету Міністрів України «Про утворення Державної аудиторської служби України» від 28 жовтня 2015 року № 868.

Держаудитслужба є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України й який забезпечує формування та реалізує державну політику в сфері державного фінансового контролю. Нормативно-правовими актами, які регламентують діяльність органів Держаудитслужби України є: Бюджетний кодекс України; Закон України «Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні» від 26 січня 1993 року № 2939-ХІІ; Положення про Державну аудиторську службу України, що затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 3 лютого 2016 року № 43; тощо.

Окрема інформація щодо правового статусу досліджуваного органу може буде названа шляхом аналізу його назви. Так, якщо детальніше розібрати саму назву наведеного вище органу влади, помітимо, що воно складається з двох елементів. Перший з них це державна служба, що являє собою професійну діяльність осіб, які займають посади в державних органах та їх апараті щодо практичного виконання завдань і функцій держави й одержують заробітну плату за рахунок державних коштів. В якості наступного елементу слід назвати «аудиторську діяльність», тобто організаційне та методичне забезпечення аудиту (контролю за фінансово-господарською діяльністю підприємств і організацій), практичне виконання аудиторських перевірок і надання інших аудиторських послуг. З аналізу наведених визначень можна зрозуміти, що Державна аудиторська служба України – це центральний орган виконавчої влади, діяльність якого спрямована на забезпечення формування та реалізацію державної політики в сфері державного фінансового контролю.

Серед основних завдань Держаудитслужби слід назвати наступні: забезпечення формування та реалізація державної політики в сфері державного фінансового контролю; здійснення державного фінансового контролю, спрямованого на оцінку ефективного, законного, цільового, результативного використання та збереження державних фінансових ресурсів, необоротних та інших активів, досягнення економії бюджетних коштів; надання в передбачених законом випадках адміністративних послуг.

Держаудитслужба відповідно до покладених на неї завдань здійснює контроль у міністерствах, інших органах виконавчої влади, державних фондах, фондах загальнообов'язкового державного соціального страхування, бюджетних установах, суб'єктах господарювання державного сектору економіки, а також на підприємствах, в установах та організаціях, які отримують кошти з бюджетів усіх рівнів, державних фондів і фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування або використовують державне чи комунальне майно, суб'єктах господарської діяльності незалежно від форми власності, які не віднесені законодавством до підконтрольних установ, за судовим рішенням, ухваленим у кримінальному провадженні.

Отже, можна зробити висновок, що Державна аудиторська служба насамперед здійснює державний фінансовий контроль в Україні, який спрямований на встановлення фактичного стану справ на підконтрольному об'єкті щодо забезпечення законності, результативності, ефективності та економічності управління публічними фінансовими ресурсами й на усунення фінансових правопорушень і прийняття управлінських рішень у сфері публічної фінансово-економічної діяльності найбільш ефективним способом. Проведена реорганізація в системі Держфінінспекції, у результаті чого в жовтні 2015 року було створено Держаудитслужбу, була сприйнята багатьма експертами досить скептично. Обґрунтовується це тим,

що впроваджені зміни ніяким чином не посприяли створенню саме незалежної аудиторської служби в Україні, яка може публічно заявити про виявлені порушення й створити суспільний резонанс, що само по собі чинитиме тиск на компетентні органи й спонукатиме їх до дій. Адже в усьому світі ця система працює саме так. А тому в Україні новостворений орган у вигляді Держаудитслужби таким резонатором навряд чи стане, оскільки до цього часу залишається неприйнятим закон про аудиторську службу, а «реорганізоване» відомство, як і раніше залишається підпорядкованим Кабінету Міністрів України через Міністра фінансів. Відповідно, воно може сприйматися лише як служба внутрішнього аудиту Міністерства, що виділена в окремий орган.

Одержано 17.04.2018

УДК 342.951+343.54

Мар'ян Васильович ЧЕРХАВСЬКИЙ,

слухач магістратури групи Ф1-102м ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3 ХНУВС кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник Завальний М. В.

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ ПОЛОЖЕНЬ СТАТТІ 183-1 КОДЕКСУ УКРАЇНИ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Конституція України в ст. 51 закріплює положення, відповідно до яких батьки зобов'язані утримувати дітей до їх повноліття, одночасно дитинство як суспільно-важливого явища надаються особливі правові, соціальні та економічні гарантії, що спрямовані на забезпечення належного розвитку дитини. Суспільний інститут сім'ї, який є історичною основою нормального розвитку дитини, на жаль не завжди спроможний виконувати покладені на нього функції. Виходячи із досліджень Н. М. Гресь станом на 1 січня 2015 року Державною виконавчою службою України здійснювалось виконання 626 097 судових рішень щодо стягнення аліментів на утримання дитини, серед яких у 22 % від вказаної кількості наявна заборгованість понад 6 місяців [1].

Оперуючи вказаною статистикою, можна констатувати факт присутності негативних тенденцій в інституті сім'ї, що зумовлює державу надати дотикові правові гарантії у випадку ухилення одного із батьків відносно виконання обов'язку щодо матеріального утримання своєї дитини. Слід зауважити, що вітчизняне законодавство серед основних важелів впливу, у випадку належного виконання обов'язку щодо сплати аліментів, являється притягненням одного із батьків-боржника до юридичної відповідальності.

Аналізуючи відповідний напрям, варто зауважити, що вітчизняне законодавство передбачає три види юридичної відповідальності за не належну сплату аліментів, а саме: цивільно-правову (у вигляді пені за несвоєчасну сплату аліментів), кримінальну та адміністративну відповідальність. Звертаючись до особливостей притягнення боржника до адміністративної відповідальності стосовно вказаного питання, необхідно зазначити, що відповідний механізм являється новелою адміністративного законодавства прийнятого Верховною Радою України в грудні 2017 року в рамках протидії насильства у сім'ї, що виразилось у доповненні Кодексу України про адміністративні правопорушення статтею 183-1 «Несплата аліментів». Одночасно законодавець передбачив додаткові гарантії спрямованні на належне утримання батьками дитини у вигляді кримінальної відповідальності, яка встановлена ст. 164 КК України.

Переходячи до проблемної частини порушеного питання слід зауважити, що диспозиція статті 164 КК України (в тому числі у примітках до вказаного припису) передбачає настання кримінальної відповідальності одного із батьків у випадку ознак злісності ухилення від сплати встановлених рішенням суду коштів на утримання дітей (аліментів), що виражається в будь-якому діянні боржника, спрямованому на невиконання рішення суду, що призвели до виникнення заборгованості із сплати таких коштів у розмірі, які сукупно складають суму виплат за три місяці відповідних платежів.

В той же час аналізуючи відповідні положення в рамках адміністративної відповідальності, законодавець визначає суспільно-шкідливим діянням, а саме виникнення заборгованості по аліментах, якщо сукупний розмір перевищує суму відповідних платежів за шість місяців, що фактично являється більш суспільно небезпечним діянням ніж аналогічні дії в рамках кримінального законодавства.

Здійснюючи порівняльний аналіз вказаних положень, не важко дійти висновку про не можливість правозастосування ст. 183-1 КУпАП, так як будь-яке діяння, що підпадатиме під ознаки вказаного адміністративного правопорушення фактично охоплюється положеннями ст. 164 КК України, та в свою чергу унеможливує притягнення особи до адміністративної відповідальності в рамках вказаних правовідносин.

З нашої точки зору, проблемним у даному випадку являється той факт, що законодавець, доповнюючи КУпАП статтею 183-1, у визначенні диспозиції вказаної норми передбачив більш тяжке за суттю діяння як підставу адміністративної відповідальності ніж аналогічні за змістом положення КК України, які при порівняльному аналізі вказують на неможливість практичного застосування ст. 183-1 КУпАП.

Намагаючись дати конструктивний варіант вирішення окресленої проблеми, автор пропонує переглянути диспозиції ст. 183-1 КУпАП та ст. 164 КК України, а саме змінити положення відповідних норм та викласти їх у наступній редакції:

1. Статтю 183-1 КУпАП викласти у наступній редакції:

«Несплата аліментів на утримання дитини, одного з подружжя, батьків або інших членів сім'ї, що призвела до виникнення заборгованості, сукупний розмір якої перевищує суму відповідних платежів за три місяців з дня пред'явлення виконавчого документа до примусового виконання, -

тягне за собою виконання суспільно корисних робіт на строк від ста двадцяти до двохсот сорока годин».